

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **MPM Invest s.r.o.**, IČO: 274 82 413, se sídlem třída Míru 92, Pardubice, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem, se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Pardubický kraj**, se sídlem Boženy Němcové 2625, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. 1619199/20/2801-52522-607666, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 24. 3. 2021, č. j. 52 Af 68/2020 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím podle § 259a a § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zamítl žádost žalobce o prominutí vyměřeného penále na DPH v maximální možné výši 75 % za zdaňovací období leden 2011 stanoveného ve výši 138.808 Kč dodatečným platebním výměrem ze dne 17. 4. 2015, č. j. 723422/15/2801-50525-607666, a za zdaňovací období únor 2011 stanoveného ve výši 657.604 Kč dodatečným platebním výměrem ze dne 17. 4. 2015, č. j. 723753/15/2801-50525-607666.

[2] V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal, že neuznání nároku na odpočet DPH z prokazatelně přijatých plnění při naplnění hmotněprávních podmínek podle § 72

a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále též „ZDPH“), nemůže být z podstaty věci porušení daňových nebo účetních právních předpisů. Jedná se totiž o ryze judikaturní konstrukt. S poukazem na rozsudek NSS č. j. 2 Afs 62/2017 - 37 žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný nesprávně při rozhodování o prominutí příslušenství daně posuzoval také porušení povinností, které vedlo k samotnému doměření daně. Tvrzení žalovaného, že se žalobce vědomě účastnil podvodného jednání, není pravdivé. O vědomé účasti žalobce na podvodu totiž rozsudek NSS č. j. 2 Afs 100/2018 - 44 nehovoří. Žalovaný nevysvětluje, proč by pořízení zboží zasaženého podvodem na DPH mělo naplňovat znaky závažného porušení daňových a účetních předpisů. Žalobce v této souvislosti upozornil, že se jen nešťastnou shodou okolností vyskytl u transakcí, kde jiní plátcí nezákonně snížili svoji daňovou povinnost. Jak sám žalovaný konstatuje, podvodné jednání provedly jiné subjekty. Žalobce se této závažné trestné činnosti neúčastnil. Žalobci bylo kladeno za vinu pouze to, že vědět měl a mohl, že korporace AVARRIO s. r. o. daňovou povinnost krátí. V tom žalobce nespatřuje žádnou závažnost ve smyslu § 259c odst. 2 a 3 daňového řádu. Ke znaleckému posudku paní Renaty Sukové, jehož se žalovaný dovolává, nelze podle žalobce s ohledem na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 233/2015 - 47 vůbec přihlížet. Stejně tak je v rozporu s judikaturou NSS tvrzení žalovaného, že žalobce měl prokazovat, že byl v dobré víře, že jím přijatá plnění nejsou zasažena podvodem. Je to naopak žalovaný, kdo takovou okolnost měl prokázat, jak se podává z odůvodnění rozsudku NSS sp. zn. 5 Afs 252/2017.

[3] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že argumentace žalobce směřující k tomu, že porušení pravidel dovozených judikaturou není porušením právního předpisu, nemůže obstát, neboť pravidlo dovozené judikaturou není nově vytvořeným pravidlem, nýbrž je pravidlem, o němž soud v konkrétním případě shledal, že je obsahem právní normy v již existujícím ustanovení, které aplikoval. Krajský soud dále poukázal na usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 1 Afs 236/2019 - 83, které vykládá ustanovení § 259c daňového řádu tak, že k porušení daňových předpisů, které je skutkovým a právním základem uložení penále, lze znovu přihlídnout v rámci správní úvahy, provedené v souladu s odst. 2 téhož ustanovení. Výklad § 259c daňového řádu tak, jak jej provedl žalovaný, je tedy správný. Žalovaný se zabýval nalezením a vymezením obsahu pojmu „závažného porušení daňových a účetních právních předpisů“ vzhledem k okolnostem projednávané věci. S úvahami žalovaného se krajský soud ztotožnil bez ohledu na to, zda zapojení žalobce v podvodném řetězci bylo vědomé či nevědomé. I přičtení pro žalobce příznivější formy zavinění nemění nic na závěru, že měl a mohl vědět, že se účastní podvodného řetězce, a ohrožuje tak systém správy daní. Krajský soud uzavřel, že správní úvaha žalovaného je přezkoumatelným způsobem zachycena v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný ji provedl na základě zákonného postupu a v zákonných mezích.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Uvedl, že nelze připustit, aby si správce daně dotvářel sám zákonné mantinely pro diferenciaci penále. Stěžovatel namítl, že žalovaný omezil nad rámec zákona mantinely ve formě existence porušení daňových předpisů na straně stěžovatele a omezil

pokračování

zákonem dané možnosti prominutí penále, když pod pojem daňové předpisy zahrnul postup odpírání nároku na odpočet i přesto, že takový postup v českých daňových předpisech oporu nemá. Krajský soud neuznal výtky stěžovatele mířící tímto směrem, proto je napadený rozsudek nezákonný.

[5] Krajský soud připustil, aby subjekty zapojené do podvodů i pro pouhou nedbalost neměly šanci na prominutí penále dosáhnout. Takovýto velice přísný přístup považuje stěžovatel za nepřijatelný, jelikož v podstatě určitý typ provinění bez zákonného podkladu *a priori* stigmatizuje. To je absurdní zejména při porovnání s trestním právem, kdy odsouzení pachatelé, kteří podvod na DPH aktivně páchali, mají možnost na prominutí svých trestů odnětí svobody dosáhnout, stěžovatel nikoli, byť se na rozdíl od skutečných pachatelů provinil toliko nedbalostí. Takovýto poměr mezi trestáním podle trestních zákonů a trestáním podle zákonů daňových není akceptovatelný, výklad práva musí být ve spravedlivé formě skutečně napříč celým právním řádem.

[6] Je proto nesprávný úsudek žalovaného i krajského soudu, že jakákoli forma účasti na podvodu na DPH nezasluhuje prominutí. Nedbalá účast na podvodu nemůže být považována za něco tak opovrženého, jak je žalovaným prezentováno. Jakékoliv dodatečné trestání skrze penále nelze než považovat za přespříliš tvrdé a nespravedlivé. V této souvislosti stěžovatel poukázal na stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci C - 4/20 přednesené dne 14. 1. 2021, v němž se vymezila proti tomu, aby u daňových podvodů byly vyjma daňové ztráty po daňových subjektech požadovány jakékoliv další platby z titulu příslušenství. I účast na podvodu, obzvláště je-li nedbalá, může zasluhovat prominout.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a ztotožnil se se závěry krajského soudu. Rozhodnutí žalovaného i napadený rozsudek byly vydány v souladu s judikaturou NSS (rozsudek č. j. 2 Afs 62/2017 - 37, usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 236/2019 -83 a rozsudek sp. zn. 1 Afs 236/2019). Stěžovateli přisvědčil v tom, že jakákoli forma účasti na podvodu na DPH nemusí nutně znamenat odmítnutí prominutí penále. Není však pravdou, že penále je v těchto případech vždy nespravedlivým dodatečným trestáním. Je totiž třeba vždy zohlednit okolnosti případu. Nejvyšší správní soud, v případech, jež posuzoval, vyslovil závěr, že účast na podvodu na DPH, na základě které vznikla daňovému subjektu povinnost uhradit penále, je natolik závažné porušení povinností, že na jejím základě si daňový subjekt prominutí penále „nezaslouží“. V rámci daňového řízení byly zjištěny a popsány okolnosti svědčící o tom, že stěžovatel o své účasti na plněních zasažených podvodem na DPH věděl. Stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci C-4/20 není pro posuzovanou věc přílehlavé, neboť nebyl využit institut ručení za daň. Pro úplnost žalovaný uvedl, že Soudní dvůr Evropské unie rozsudkem ve věci C-4/20 ze dne 20. 5. 2021 rozhodl tak, že nepřisvědčil názoru generální advokátky a naopak vyjádřil názor, že je možné po ručiteli požadovat také příslušenství daně.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti

a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podle § 259a daňového řádu:

„(1) Daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí části penále, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož doměření povinnost uhradit penále vznikla.

(2) Správce daně na základě posouzení rozsahu součinnosti daňového subjektu v rámci postupu vedoucího k doměření daně z moci úřední může prominout až 75 % penále. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.

(3) Žádost o prominutí penále lze podat nejpozději do 3 měsíců ode dne právní moci platebního výměru, kterým bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit penále.“

[11] Podle § 259c daňového řádu:

„(1) Při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem.

(2) Prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.

(3) Pokud právnická osoba závažným způsobem poruší daňové nebo účetní právní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odstavce 2 na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnické osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušila.“

[12] K tomu, jakým způsobem je třeba postupovat při posouzení žádosti o prominutí daně, se vyjádřil rozšířený senát v usnesení ze dne 26. 1. 2021, č. j. 1 Afs 236/2019 - 83, č. 4141/2021 Sb. NSS. V rámci rozhodování o žádosti je nutné zohlednit jednání, které bylo právním a skutkovým základem uložení penále (zdrojové jednání) v procesu rozhodování o prominutí penále. Rozšířený senát považoval totiž za „absurdní, aby tomu, kdo závažným způsobem hraničícím např. s trestnou činností právo porušil, bylo s tímto porušením související penále vždy v nějaké výši prominuto.“ Následně především posuzoval, zda musí správce daně ke zdrojovému jednání přihlédnout jako k negativní podmínce vylučující věcný přezkum žádosti o prominutí penále (§ 259c odst. 2 daňového řádu), nebo až v rámci správního uvážení podle § 259a odst. 2 daňového řádu. Přijetí první možnosti by dle mínění rozšířeného senátu vedlo k nerovnosti spočívající v tom, „že svojí povahou zcela totožné porušení práva u dvou daňových subjektů, které by se časově lišilo pouze v řádu dnů (o několik málo dnů by u jednoho z nich přesáhlo tříletý časový test), by se pro účely prominutí penále posuzovalo zcela rozdílně.“ Tuto možnost rozšířený senát, i s přihlédnutím

pokračování

k základním principům ukládání trestů, a to principu zákonnosti a individualizace trestu, odmítl.

[13] Rozšířený senát tedy rozhodl, že „*při posuzování splnění podmínek dle § 259c odst. 2 daňového řádu se nebere v úvahu porušení daňových předpisů, které je skutkovým a právním základem uložení penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá. K tomuto porušení však správce daně přihlídně v rámci správního uvážení dle § 259a odst. 2 daňového řádu a s ohledem na povahu, intenzitu či jiné okolnosti tohoto porušení nemusí penále prominout.*“ Přisvědčil tedy výkladu zastávanému Nejvyšším správním soudem již v rozsudku ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 62/2017 – 37, č. 3636/2017 Sb. NSS, že i v případě splnění zákonem vymezených kritérií (§ 259a odst. 1 a 3 a § 259c odst. 2 a 3 daňového řádu) může správce daně na základě správního uvážení rozhodnout tak, že penále nepromine. V rámci tohoto správního uvážení pak může zohlednit právě i specifické okolnosti porušení právních předpisů, které vedly k uložení povinnosti platit penále.

[14] Rozšířený senát dále v bodě 55 usnesení uvedl, že „*[i] když správce daně rozhoduje na základě správního uvážení, v rámci kterého kromě povinných kritérií četnosti a součinnosti zohlední ve vzájemné souvislosti mj. i povahu zdrojového jednání, nejedná se o libovůli či bezkritériální rozhodování. Rozhodnutí o prominutí penále musí být vždy řádně odůvodněno a musí být zcela zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení správce daně nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy a elementární právní principy správního rozhodování.*“

[15] V projednávané věci žalovaný na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že stěžovatel v období leden a únor 2011 porušil daňové předpisy s vysokou mírou intenzity vymykající se běžným porušením daňových předpisů, neboť svou povahou se vědomě účastnil podvodného jednání, resp. zapojení se do řetězce plnění zasažených podvodem. Zjištěné skutečnosti tak podle žalovaného prokazují, že stěžovatel věděl či vědět měl a mohl, že jsou předmětná plnění součástí podvodu. Proto mu nebyl nárok na odpočet daně uznán. Žalovaný dále uvedl, že skutečnosti identifikující podvod na DPH byly aprobovány v rozsudku Nejvyššího správního soudu jako prokazující vědomost stěžovatele o účasti na podvodu na DPH. Navázal, že za závažné porušení nelze označit každé porušení daňových zákonů (v takovém případě by se institut prominutí penále, jehož uplatnění je vždy odrazem porušení daňového zákona, míjel účinkem), ale pouze takové porušení, které dosáhne určité intenzity. S ohledem na povahu, intenzitu a jiné okolnosti porušení ZDPH ze strany stěžovatele a v souvislosti se soudobou judikaturou správních soudů i SDEU vyhodnotil žalovaný částku penále ve výši 796.412 Kč jako zcela přiměřenou.

[16] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný dostatečně podrobně popsal okolnosti zapojení stěžovatele do podvodu na DPH, přičemž vysvětlil, z jakého důvodu se nemohlo jednat o účast nahodilou. S přihlédnutím k výše uvedeným závěrům rozšířeného senátu soud konstatuje, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud po závěru o splnění kritérií podle § 259a odst. 3 a § 259c odst. 2 a 3 daňového řádu přihlédl při posuzování žádosti stěžovatele o prominutí penále v rámci správního uvážení k povaze, intenzitě a dalším okolnostem jednání stěžovatele, které

je skutkovým a právním základem uložení penále. Žalovaný tedy zohlednil specifické okolnosti posuzované věci, které představovaly důvod pro neprominutí penále, a jeho závěry odpovídají požadavkům vytyčeným ve výše uvedeném usnesení rozšířeného senátu. Žalovaný tedy nepochybil, pokud s ohledem na povahu, intenzitu a další okolnosti porušení daňových předpisů stěžovatelem v rámci svého správního uvážení podle § 259a odst. 2 daňového řádu dospěl k závěru, že penále nelze prominout.

[17] Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému nepřisvědčil námitce stěžovatele, že žalovaný pochybil, když pod pojem daňové předpisy zahrnul postup odepření nároku na odpočet. Stejně tak není důvodná námitka, že žalovaný nad rámec zákona rozšířil možnost neprominutí penále v případě porušení daňových předpisů na straně stěžovatele a omezil zákonem dané možnosti prominutí penále. Žalovaný totiž z mezí právní úpravy ani správního uvážení nevybočil. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, č. 112/2004 Sb. NSS, v němž judikoval, že „*v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.*“ Poukázat lze rovněž na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, č. 416/2004 Sb. NSS, v němž se uvádí, že „*úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem*“.

[18] Výtku stěžovatele, že krajský soud připustil, aby subjekty zapojené do podvodných transakcí z pouhé nedbalosti neměly šanci na prominutí penále dosáhnout, není opodstatněná, neboť žádný takovýto kategorický paušalizující závěr z napadeného rozsudku nevyplývá. Z odůvodnění tohoto rozsudku (bod 31) je naopak zřejmé, že krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že za závažné porušení nelze označit každé porušení daňových předpisů, neboť pak by institut prominutí penále nebylo možno aplikovat nikdy vzhledem k tomu, že samotný vznik penále je vždy spojen s porušením daňových předpisů. Je třeba zkoumat intenzitu porušení daňových předpisů, přičemž závěr o závažnosti porušení vyplývá právě z intenzity překračující určitou mez. Stěžovatel byl zapojen v řetězci realizujícím plnění zasažené podvodem na DPH, což je jev ve značné míře narušující princip neutrality DPH, což ohrožuje základy fungování celého systému daně. Krajský soud také konstatoval, že i zavinění stěžovatele v podobě nedbalosti nevědomé nic nemění na závěru, že měl a mohl vědět, že se účastní podvodného řetězce, a ohrožuje tak systém správy daní. Tento závěr krajského soudu je provázán s konkrétními skutkovými okolnostmi dané věci a není postaven tak, že jakákoli forma účasti na podvodu na DPH nezasluhuje prominutí, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti.

pokračování

[19] Rozhodnutí žalovaného sice na str. 6 takovýto obecný závěr obsahuje. Žalovaný však na druhé straně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné na str. 5 konstatoval výše již uvedené, tj. že za závažné porušení nelze označit každé porušení daňových zákonů, neboť pak by institut prominutí penále nebylo možno aplikovat nikdy, ale pouze takové porušení, které dosáhne určité intenzity. Následně žalovaný k závěru o tom, že stěžovateli není možné penále prominout, dospěl po podrobném zhodnocení skutkového stavu, především pak zdrojového jednání stěžovatele. Ve vyjádření ke kasační stížnosti pak žalovaný stěžovateli přisvědčil, že jakákoliv forma účasti na podvodu na DPH nemusí nutně vždy znamenat odmítnutí prominutí penále. S ohledem na výše uvedený kontext rozhodnutí žalovaného a jeho vyjádření ke kasační stížnosti má Nejvyšší správní soud za to, že se jedná o toliko formulační nepřesnost a ani žalovaný ve skutečnosti nezastává závěr, že jakákoli forma účasti na podvodu na DPH vždy vylučuje prominutí penále.

[20] Z rozsudku krajského soudu tedy vyplývá toliko to, že v posuzované věci jsou skutkové okolnosti takové, že i při zavinění účasti stěžovatele na obchodním řetězci zatíženým daňovým podvodem ve formě nevědomé nedbalosti mu nelze prominout penále. S tímto závěrem krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, a nepřisvědčil proto stěžovateli, že jakékoliv dodatečné trestání pomocí penále nelze než považovat za přespříliš tvrdé a tudíž nespravedlivé. V návaznosti na uvedené zdejší soud dále konstatuje, že krajský soud si neosvojil velice přísný stigmatizující přístup, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že krajský soud možnost prominutí penále paušálně nevyloučil, neobstojí ani poukaz stěžovatele na možnost prominutí trestu v trestním řízení.

[21] Pokud se stěžovatel dovolával stanoviska generální advokátky J. Kokott ve věci C - 4/20 předneseného dne 14. 1. 2021, Nejvyšší správní soud uvádí, že není pro posuzovanou věc přílehlavé. Ručení a odepření nároku na odpočet daně totiž představují dva samostatné instituty mající své místo v jiných fázích daňového řízení (viz např. bod 17 rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 7 Afs 8/2018 - 56). Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 20. 5. 2021 ve věci C-4/20, „*ALTI*“ OOD, názor generální advokátky nenásledoval, neboť rozhodl, že „*článek 205 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být ve spojení se zásadou proporcionality vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle které je osoba, která společně a nerozdílně ručí ve smyslu tohoto článku, povinná uhradit kromě částky daně z přidané hodnoty (DPH), která nebyla odvedena osobou, která měla povinnost tak učinit, i úroky z prodlení, které dluží osoba povinná tuto daň odvést, pokud je prokázáno, že tato osoba, která sama uplatnila nárok na odpočet daně, věděla nebo měla vědět, že uvedená osoba povinná odvést daň uvedenou daň neodvede*“.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[23] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu